

Sygn. akt II CSK 435/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. S.
przy uczestnictwie E. S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. T. W. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ł. kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie uczestnikowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi, która ma wynikać właśnie z uznania, że rzeczona nieruchomości wchodziła w skład majątku wspólnego. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona, a sformułowane w niej w tym zakresie zarzuty w istocie stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych. Ze względu na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, na tle tej sprawy w ogóle rzeczona wątpliwość prawna jest bez znaczenia, skoro nie zostało udowodnione, że ta nieruchomości była wcześniej przedmiotem nieformalnej darowizny. Co więcej, nawet gdyby przyjąć odmiennie, dokonana przez Sąd II instancji wykładnia prawa nie tylko nie jest błędna, ale jest zgodna z nowszym kierunkiem wykładni Sądu Najwyższego co do tej kwestii.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

